

A karatében, labdarúgásban, kosárlabdázásban és atlétikában kiemelkedő teljesítményeket produkáló gyerekeket edzőik méltató szavai mellett ünnepelhették a megjelent szülők, vendégek és iskolánk diákjai. A gyerekek eredményei magukért beszélnek. Van köztük országos bajnokságon dobogós helyet elért karatéskislány, a Vasasba leigazolt labdarúgó, regionális bajnokságon tíz csapat közül ezüstérmet nyert lány kosárlabda csapat, melynek tagjai három korcsoportban az atlétikai aranyérmet is kiérdemelték.

Köszönet illeti edzőiket, szüleiket, a díj alapítóit és mindenkit, aki a sportolás lehetőségét biztosította számukra.

A díjátadáson megjelent Selmeczi Gabriella, országgyűlési képviselő, aki az átadást követő fogadáson beszélgetett a díjazottakkal.

ZRÍNYIS BAKANCSOSOK A MARÓT-HEGYI SÓLYOMFÉSZKEKBEN

2002. január 2-5.

Kemény hidegben, jól felöltözve indultunk el téli turisztikai képző táborunkba. Autóbuszunkat alaposan kitöltötte a sok meleg holmi és a kö-

zös tábori felszerelés. Kíváncsisággal telve vágtunk neki utunknak. Vajon mit hoz számunkra az új év első programja a téli Gerecsében?

Mire a bicskei Batthyány-kastélyhoz értünk, süvítő szél kerekedett, de ez sem riasztotta vissza csapatunk tagjait, hogy megnézzük a kastélyt. Így eggyel szaporodott az emlékbélyegzőnk a Fejér megyei nevezetességek felkutatását kérő túrafüzetünkben.

A Vértesen keresztül, téli utakon próbáltuk megközelíteni táborhelyünket. A Gerecse vízválasztójánál csomagjainkat átraktuk házigazdánk, Vili bácsi terepjárójába, és megtettük első gyalogos túránkat a havas erdőben. Mire kibukkant a Gerecse tévétornya, a nap is kisütött, és beragyogta régi jó táborhelyünket, ahová több évtizede járunk a tárnoki gyerekekkel. Jólesett a búbos kemence melege mellett megébedelni.

Délután a gyerekek csoportépítése és vezetőválasztása után átisméltük a turisztikai alapismereteket. Az elméleti ismeretek mellett fontos szerepet kapott a terepen való munka. Környezetvédelmi feltérképezés, megfigyelési szempontokkal történő túrázás töltötte ki napjainkat.

Házigazdáink útmutatása alapján indultunk az állatok etetőinek környékére. Az első etetőnél sikerült sok lábnyomot felismerni. Jártak ott őzek, rókák, szarvasok, vad-disznó-nyomokat is találtunk. Óvatosan haladtunk a távolabbi vadetetőhöz abban a reményben, hátha meglátunk néhány erdei állatot a saját birodalmában. Türelmünknek jutalmaként egy gyönyörű szarvascsordát sikerült megfigyelnünk. A gyerekek megérezhették, mennyivel több ez, mint az állatkertben megnézni a rab állatokat. Hazafelé egy hatalmas vadkan is kényelmesen bedöcögött előlünk az erdő sűrűjébe. A tábor ideje alatt láttunk még villámgyors kerecsensólymot, területét őrző egerészölyveket, magasban keringő parlagi sast és a Nagy-Piszniceén átvonuló mufloncsapatot. Etettünk rókát és számtalan kisebb énekesmadarat.

Esti programjaink alatt a játék mellett volt időnk megnézni a Gerecséről szóló úti filmet. Minden csapat magának jelölte be térképvázlatán az aznapi megtett útvonalat, és megmérte a megtett utat. A turisztikai képzéseken tájolósi alapismeretekkel, az erdők és lakóinak életével, védelmével foglalkoztunk. A csapatok jártasságát a témában feladatlapokkal és gyakorlati feladatokkal értékeltük, az összesített versenyen elért eredményeiket jutalmaztuk a tábor végén.

Mi volt még ebben a pár napban? Túra a Kis-Gerecse sziklafalához, ahol a jellegzetes vörös kőzetben több millió éves lábasfejűek maradványai láthatóak. Szánkóztunk, csúszkáltunk a Maróti-láp befagyott jegén. Meggyújtottuk piros, fehér, zöld gyertyáinkat a Természetjáró Fiatalok Szövetsége emlékművénél, és ismét közelebb kerültünk a természethez, az erdőjáráshoz, gyermekközösségünk még jobban összekovácsolódott. Sok szép élménnyel gazdagodva vettünk búcsút házigazdáinktól és a Marót-hegyi Sólyomfészektől, ahová ősszel ismét eljövünk egy másik évszak csodáit megismerni.

Programunk megvalósításához pályázati támogatást nyújtott a Közép-magyarországi Regionális Ifjúsági Iroda és a Nemzeti Gyermek és

Gavlik István úr, a Kossuth Szövetség elnöke
Pájer Orsolyát és Zsilovics Tamást nemzetőrre fogadja

Ifjúsági Közalapítvány. Köszönet érte. Ez tette lehetővé, hogy a valóságos költségnek még a fele sem terhelte a családok pénztárcáját, s így több olyan bakancsos társunk is velünk tarthatott, akit egy drágább táborba nem tudnának elengedni a szülei.

Hazafelé még átsétáltunk Esztergomból Szlovákiába az újonnan átadott Mária Valéria-hídon. A híd megépültével ismét megszűnt egy olyan hely, amely eddig a II. világháború kínjait, fájalmát idézte. Közelebb kerültek egymáshoz az emberek, s talán nem csak a távolságot illetően.

Vajon mikor jön el annak az ideje, hogy a lelkeken esett sebek is begyógyuljanak, s az emberiség emberhez méltó életet éljen? Hiszem, hogy ebben mindannyiunknak van feladata. Tanítványaimat is erre nevelem.

Utunkat folytatva megálltunk Tinnyén, lefényképeztük a Kossuth-házat, és szereztünk bélyegzőt túrafüzetünkbe.

Számtalan szép feladat áll előttünk 2002-ben. Programtervünket a gyerekekkel közösen készítettük el. Több olyan eseményre is sor kerül majd, melyen a téli képző táborban

elsajátított ismereteket jól hasznosíthatjuk.

„...MINDNYÁJUNKNAK EL KELL MENNI...”

2002. január 12.

A Természetjáró Fiatalok Szövetsége Kossuth Lajos születésének 200. évfordulója tiszteletére ötfoldos országos versenysorozatot hirdetett. A Pest Megyei Úttörők Bakancsos Szakosztálya a Kossuth-émlékei történelmi emléktúráit a Nemzeti Sírkertben megrendezett programmal nyitotta meg, melyre régi vágyunk szerint más gyermekszervezetekből is meghívtunk csapatokat.

A résztvevők között megjelentek természetjárók, a Magyarország Felfedezői Szövetség képviselői, úttörők, a turisztikát kedvelő budapesti általános iskolás gyerekek. Sajnos betegség miatt a Gyermekbarát és cserkész vendégeink nem tudták elfogadni meghívásunkat, de sok sikert kívántak a program megvalósításához.

A Kossuth-mauzóleum lépcsőjén Gavlik István úr, a Kossuth Szövetség elnöke nyitotta meg a programot és az egész éves versenysorozatot. Komoly és meghatározó percek kö-

vetkeztek, amikor a Vasvári-nemzetőrök esküjével még emlékeztetésebb lett programunk. A tárnoki Zrínyi Ilona Úttörőcsapat két tagját az eskütétel után Gavlik István úr avatta fel nemzetőrnek. Az ünnepi pillanatok után megtekintettük a Kossuth-család nyughelyét adó mauzóleumot, ahol új nemzetőreink: Pájer Orsolya és Zsilovics Tamás álltak díszőrséget.

A versenyen 21 csapat indult. Térképvázlat és portyalap alapján önállóan oldották meg a rájuk váró feladatokat. A XIX. századi Magyarország nagy költői, művészei, hadvezérei, politikusai síremlékeit kutatták fel, s adtak választ a hozzájuk kapcsolódó kérdésekre.

A verseny végén a Kegyeleti Múzeumban egy színvonalas tárlatvezetésben volt részünk, itt sok érdekességet ismerhettünk meg a különböző korok temetkezési szokásairól.

Az eredményhirdetés után Gavlik István úr az első három csapat tagjait meghívta a Monokon rendezendő nyári Kossuth-táborába.

A Kossuth-túrák sora folytatódik, hiszen még számtalan Kossuth-émlékhely vár felfedezésre.

Szöveg: Várhelyi Mária
Képek: Várhelyi Miklós

ELMÉLKEDÉS EGY ŐSZI SÉTA UTÁN

A történet szereplője tárnoki lakos. Kilétét nem fedjük fel, csak a gondolatait, amelyet megosztott velünk. Nevezzük őt Eszternek.

Gyönyörű őszi nap volt. Eszter szerette a napfényben úszó, sokszínű természet csodáit, a lombhullató fákat, a sárguló leveleket, az örökzöld növények különös szépségét.

Egy napon a szomszédos községbe, Martonvásárra vitte útja, és betért a Brunszvik-kastély parkjába is. Az érzés, ami ott magával ragadta lenyűgözően hatott rá, mint mindig, amikor csak odatévedt.

Az út mellett sorakozó vén faóriások, a borostyánnal befuttatott ösvények, az ezüstösen csillogó tó, a neogót stílusú Brunszvik-kastély és a kőpadok mind-mind egy régimúlt korszak hangulatát árasztották magukból. Itt élt hajdan Brunszvik Teréz, az első magyar kisdudó alapítója. Unokahúga, Teleki Blanka, a nevelés ügyének buzgó előharcosa, az 1848–49-es szabadságharc üldözötteinek pártfogója is járt e helyen, és vélhetően Beethoven is sétált ezeken az ösvényeken... S most ő is itt, ezen a földön lépeget, amely nagyjaink lábnyomát őrzi, azokat, akik oly sokat adtak nekünk.

Útban hazafelé Eszter gondolatait fogva tartotta a séta, amelyet a gyönyörű parkban tett. Otthon leemelte polcá-

ról a „csíkos könyvek” sorozat egyik kötetét, amely Teleki Blankáról szólt, hogy újra átélje a kastély egykori lakójának életét. A leányregény hajdan kedvenc olvasmányai közé tartozott. Olvasni kezdte...

Másnap, szeptember 11-én szörnyű katasztrófa történt Amerikában. Halál, félelem, terroristák..., füst, zaj, szirénák...bánat. Döbbenet és fájdalom...

Eszter aznap éjjel nem tudott elaludni. Elővette a „Teleki Blanka” című könyvet, és folytatta az olvasást. Amikor a 33. oldalra lapozott, észrevett egy bejegyzést a lap alján, kislányos írással még 13 éves korából: *I love New York*. Különös csend... Miért írta ezt akkor? És miért éppen most talál rá arra, amit akkor bejegyzett?

Üzenet a múltból a mának? Elgondolkodott. Valaki egész életében épít, valaki pedig rombol. Ledönti az emberi alkotásokat, szétdúlja mások életét, összetöri az emberi szíveket. Mély együttérzés vett erőt rajta azok iránt, akik most szeretteiket gyászolják abban a lenyűgöző metropoliszban. Érzéseiben osztozott a földkerekség minden józan embere, őket is lesújtotta az öngyilkos terroristák kegyetlen tette. Miért csinálták? Erre a kérdésre számára nem volt válasz és magyarázat, mert a fanatikus embereket sem ő, sem mások soha nem fogják megérteni!

Szegedi Zsuzsanna